

aftager, at en faktura ikke umiddelbart kan lægges til grund. Det er vor opfattelse, at disse særtilfælde ikke kan føre til, at vor principielle argumentation tilsidesættes, idet det vil være let gennemførligt enten gennem forevisning af original laboratorie-faktura eller gennem fastsættelse af normalpriser at beregne afgiften i disse situationer. Det vil være muligt ganske nøjagtigt at bedømme prisen på kopier i de anvendte former.

Konklusionen af det foranstående må være, at der findes en klar adskillelse mellem vederlaget for kopien, der bliver afgifts-pligtig, og vederlaget for ophavsretten, der er afgiftsfrit, samt at afgiftsberigtigelsen vil være enkel at administrere, idet den kan foretages ved importen af kopien, i det overvejende tilfælde på basis af en faktura. Fremstilles kopien her i landet, kan den på tilsvarende måde afgiftsberigtiges af det pågældende filmlaboratorium.

Følgen af dette må være, at den filmudlejer, der alene driver virksomhed ved udlejning af udenlandske film, ikke vil være registreringspligtig i henhold til lovens § 6, hvorfor de allerede foretagne registreringer bør slettes.

Når først man for udenlandske film har klargjort sig den afgørende forskel på ting og ophavsrettigheder, vil dette på afgørende måde lette forståelsen af de afgiftsmæssige problemer vedrørende dansk-producerede film.

Forholdet må jo, uanset om den praktiske fremgangsmåde ved udlejningen muligt kan være forskellig, afgiftsmæssigt være det samme, hvad enten filmen er dansk eller udenlandsk, d. v. s. at afgiften skal erlægges af kopiens værdi, ikke af vederlaget for ophavsrettigheden.

Som det indledningsvis blev fremført, vil det normale være, at udlejeren af danske film modtager et antal kopier fra den danske producent, idet han derefter for den samlede udnyttelse af kopier og rettigheder betaler — sædvanligvis — 85 pct. af de indtægter, han opnår fra biograferne. Kopiernes anskaffelsesværdi vil dog altid kunne konstateres gennem fakturaen fra det herværende laboratorium.

Det kunne måske hævdes, at denne udlejers indkøbspris er den samlede licens,

men denne påstand ville være urigtig, idet udlejeren ikke bliver ejer af kopien, men i realiteten låner den af producenten for derefter at overlade den til biograferne. I virkeligheden er det således producenten, der tager kopien i brug til udlejning, og derfor hans indkøbspris for kopien, der har interesse.

For så vidt angår den yderligere indtægt, den danske producent opnår som statsstøtte i form af en andel af forlystelsesafgiften i medfør af lov om afgift på forlystelser, bliver der ikke noget problem, idet det må være åbenbart, at denne statsstøtte ikke kan betragtes som noget vederlag for en vare.

I det foregående er de problemer behandlet, der afgiftsmæssigt foreligger i forbindelse med udlejningen af film. Som det vil fremgå, er vor konklusion, at den afgifts-pligtige vare er filmkopien og den afgifts-pligtige værdi er dennes indkøbspris hos det laboratorium, der fremstiller kopien, samt værdien af det lønarbejde, der for udenlandske kopiers vedkommende udføres af danske laboratorier.

Det næste punkt, hvor der opstår problemer, vedrører de danske producenter ved selve fremstillingen af det filmiske værk. Spørgsmålet har været rejst, om de udgifter, producenten må afholde, skal belægges med afgift. Efter vor opfattelse kan dette ikke være lovens konsekvens, og vi skal i denne forbindelse fremhæve følgende:

For at fremstille en film forskaffer producenten sig dels en lang række rettigheder og tjenesteydelser, såsom manuskriptrettigheder, musikrettigheder, instruktørarbejde, skuespillerpræstationer m. v., endvidere lejer han atelier, rekvisitter o. lign. Hertil kommer indkøb af en række ting, der indgår i produktionen og opbruges under denne, således dele af dekorationer, råfilm etc. Endelig betales laboratoriearbejde med fremkaldelse, klipping m. v. Der vedlægges en opstilling over disse udgifter for en tilfældig valgt producents gennemsnit for 5 film, hvoraf vil fremgå, at den langt overvejende del af udgiften vedrører den første af de ovennævnte grupper.

Slutresultatet af denne indsats vil foreligge i form af en negativ film, der herefter afkopieres i positiver til brug for forevisningen. Negativkopien gøres ikke til genstand for salg eller udlejning, men forbliver